

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Ljiljani Tomić, na temelju pisanog prijedloga sudskog savjetnika Lea Zlodre, u pravnoj stvari tužitelja ODVJETNIČKO DRUŠTVO RAČKI I KOLEGE, j.t.d., Zagreb, Vlaška 50A/4, OIB: 01475644302, zastupanog po punomoćniku Karlu Novoselu, odvjetniku u Zagrebu, Masarykova 24, protiv tuženika HOLDING VINODOL d.o.o. u stečaju, Zagreb, Tratinska 27, OIB: 34179890743, zastupanog po punomoćniku Žarku Smolčiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Smolčić i Partneri d.o.o., Zagreb, Jurišićeva 23, radi isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 14. studenog 2019., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 18. prosinca 2019.

presudio je

- I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Obrenije Ribarić iz Zagreba, Nikole Tesle 16, poslovni broj Ovr-34/2018 od 5. lipnja 2018. u dijelu kojim je tuženiku HOLDING VINODOL d.o.o. u stečaju, Zagreb, Tratinska 27, OIB: 34179890743, naloženo isplatiti tužitelju ODVJETNIČKO DRUŠTVO RAČKI I KOLEGE, j.t.d., Zagreb, Vlaška 50A/4, OIB: 01475644302, iznos od 14.675,25 kn sa zateznim kamatama koje teku na iznos od:

- 7.825,50 kn od 17. siječnja 2018. do isplate
- 6.849,75 kn od 14. siječnja 2018. do isplate

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, kao i u dijelu kojim je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju nastali trošak ovršnog postupka u iznosu od 1.750,00 kn sa zateznim kamatama koje teku od 5. lipnja 2018. pa do

isplate do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, sve u roku od 8 dana

- II. Ukida se platni nalog iz točke I. u dijelu kojim je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju zatezne kamate na nastale troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.750,00 kn po stopi koja čini razliku između dosuđene stope i zahtijevane stope koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih nefinancijskim trgovačkim društvima na razdoblje dulje od godine dana, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena te u dijelu kojim je tuženiku naloženo tužitelju nadoknaditi nastale troškove ovršnog postupka u iznosu od 43,50 kn sa zateznim kamatama tekućim od 5. lipnja 2018. pa do isplate te se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.
- III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 3.937,50 kn, u roku od 8 dana.
- IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 2.062,50 kn kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Obrenije Ribarić iz Zagreba, Nikole Tesle 16, poslovni broj Ovrv-34/2018 od 5. lipnja 2018. u dijelu u kojem je tuženiku HOLDING VINODOL d.o.o. u stečaju, Zagreb, Tratinska 27, OIB: 34179890743, naloženo naknaditi tužitelju ODVJETNIČKO DRUŠTVO RAČKI I KOLEGE, j.t.d., Zagreb, Vlaška 50A/4, OIB: 01475644302, troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.016,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama te se utvrđuje da je tužba u tom dijelu povučena.

Obrazloženje

Na prijedlog tužitelja (tada ovrhovoditelja) javni bilježnik Obrenija Ribarić iz Zagreba, Nikole Tesle 16, donijela je rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovrv-34/2018 od 5. lipnja 2018., kojim rješenjem je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 14.675,25 kn sa zateznim kamatama te naknaditi nastale troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.793,50 kn i predvidive troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.016,50 kn, sve s pripadajućim zateznim kamatama.

Protiv navedenog rješenja o ovrsi tuženik (tada ovršenik) je pravodobno izjavio prigovor u kojem je predmetno rješenje o ovrsi osporio u cijelosti, navodeći kako tužiteljevo potraživanje nije osnovano s obzirom da tuženik nikada nije zaprimio račune navedene u rješenju o ovrsi, niti su isti računi knjiženi u njegovim poslovnim knjigama. Tuženik osporava i izvod iz poslovnih knjiga tužitelja, osobito vjerodostojnost takve isprave, navodeći da je iz

same vjerodostojne isprave vidljivo da je ona izdana proizvoljno i bez ikakve osnove. Dalje navodi i da tuženik od tužitelja nije naručivao nikakve usluge, niti je kupovao ikakvu robu te ujedno ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije, sve iz razloga što iz vjerodostojne isprave na temelju koje je doneseno rješenje o ovrsi nije vidljivo niti o kakvom se poslovnom odnosu radi.

Trgovački sud u Zagrebu je rješenjem poslovni broj 33. Povrv-2832/18 od 12. rujna 2018. predmetno rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave stavio izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha, u tom dijelu su ukinute provedene radnje te je postupak nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

U odnosu na navode tuženika iz prigovora protiv rješenja o ovrsi tužitelj se podneskom od 27. veljače 2019. očitovao na način da je tuženikove prigovore u cijelosti odbacio kao paušalne i neosnovane. Tužitelj ističe kako je osobito neosnovan prigovor tuženika o tome da iz vjerodostojne isprave na temelju koje je doneseno predmetno rješenje o ovrsi nije vidljivo niti o kakvom se poslovnom odnosu radi, niti temeljem čega tužitelj potražuje utuženi iznos, kao i prigovor da tužitelj potražuje plaćanje na ime neispostavljenog računa i neizvršene usluge, na temelju izvotka iz poslovnih knjiga koje je tužitelj izdao arbitrarno, a ne na temelju stvarnog stanja. Naime, tužitelj je podnio prijedlog za ovrhu na temelju računa, a ne na temelju izvotka iz poslovnih knjiga te je u navedenim računima specificirana usluga na koju se svaki od predmetnih računa odnosi, a koje račune je tuženik uredno zaprimio i o kojoj činjenici kao dokaz u prilogu podneska dostavlja predmetne račune priznate i ovjerene pečatom od strane stečajne upraviteljice tuženika Nade Reljić. Predmetnim podneskom tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev, predloživši sudu održati platni nalog u dijelu u kojem je tuženiku naložena isplata iznosa od 14.675,25 kn s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, po stopi određenoj sukladno čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se primjenjuje na odnose iz trgovačkih ugovora, uz naknadu nastalih troškova ovršnog postupka u iznosu od 1.793,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od dana donošenja rješenja o ovrsi, pa do isplate te uz naknadu troškova parničnog postupka s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

Ovime je tužitelj povukao tužbu u dijelu koji se odnosi na potraživanje naknade predvidivog ovršnog troška u iznosu od 1.016,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama, kojoj procesnoj dispoziciji se tuženik nije protivio.

Tuženik dalje u postupku ponovno ističe prigovor promašene pasivne legitimacije i to iz razloga što stečajni upravitelj u vrijeme izdavanje punomoći za zastupanje tužitelju za poduzimanje takve pravne radnje nije ishodio suglasnost odbora vjerovnika, odnosno skupštine vjerovnika, a što je predviđeno člankom 230. Stečajnog zakona. Zbog navedenog, izdavanje punomoći za zastupanje tužitelju ima se smatrati nedopuštenim raspolaganjem stečajnog upravitelja tuženika te je sukladno tome svaka pravna radnja koja je poduzeta na temelju predmetne punomoći poduzeta bez pravovaljane punomoći za zastupanje, slijedom čega su utužena tražbina i podneseni prijedlog za ovrhu neosnovani. Tuženik ističe i kako tužitelj nije dostavio nikakav ugovor o zastupanju po kojem bi imao pravo na utuženu tražbinu, ili kojim bi dokazao da je tuženik dužan platiti baš taj naznačeni iznos tražbine. Također, tužitelj nije dokazao da je utužena tražbina dospjela na plaćanje, odnosno da bi tužitelj imao pravo na isplatu navedene tražbine nakon poduzete radnje, a ne nakon okončanja cjelokupnog postupka zbog kojeg je pravna usluga obavljena. Zaključno tuženik ističe i kako se račun br. 22. odnosi na postupak koji je za naplatu novčane tražbine tuženika prema društvu VK-Projekt Adria vodio upravo ovdje tužitelj i u kojem prijedlogu za ovrhu, kojim je pokrenut postupak i temeljem kojeg je javni bilježnik Željka Picukarić donijela rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-4/18, tužitelj već od tuženikovog dužnika - društva VK-Projekt Adria potražuje navedeni trošak, zbog čega tuženik također ističe prigovor promašene pasivne legitimacije u ovom postupku. Nadalje, iz navedenog prijedloga za ovrhu protiv društva VK-

Projekt Adria, vidljiv je troškovnik prema kojem bi tužitelj eventualno imao pravo na nastali odvjetnički trošak u iznosu od 2.500,00 kn uvećano za pripadajući PDV, dok isti nema pravo na nastali i predvidivi javnobilježnički trošak te predvidivi odvjetnički trošak jer isti nije nastao, kao i na paušalni nastali trošak jer isti nije predviđen odvjetničkom tarifom.

Tužitelj u daljnjem tijeku postupka osporava sve navode tuženika, pritom ističući kako je tuženikovo osporavanje punomoći koju je stečajna upraviteljica izdala tužitelju pravno neutemeljeno, a osim toga i nevažno za ovaj postupak. Naime, tužitelj tvrdi da bi takav eventualni propust stečajnog upravitelja mogao bi biti tek predmet spora između tuženika i stečajnog upravitelja temeljem članka 427. stavak 2. Zakona o trgovačkim društvima u vezi s člankom 159. Stečajnog zakona, dok se trećih osoba, u ovom slučaju tužitelja, ta okolnost ne tiče i to jer je osoba koja ga je u ime tuženika opunomoćila za zastupanje tuženika bila u vrijeme davanja punomoći upisana u sudski registar kao stečajni upravitelj i kao takva evidentirana kao osoba ovlaštena zastupati tuženika prema trećima. Tužitelj još jednom ističe da je od tuženika primio urednu i valjanu punomoć za zastupanje temeljem koje je za tuženika izvršavao usluge odvjetničkog zastupanja te je za obavljene usluge izdao račune sukladno odvjetničkoj tarifi s naznačenim datumom dospijeca, a na koje račune tuženik nikada do ovog postupka nije iznio prigovor, štoviše, oba računa tužitelja su priznata po stečajnom upravitelju tuženika.

Radi utvrđivanja odlučnih činjenica u dokaznom postupku sud je proveo dokaz čitanjem dokumentacije koja prileži spisu i to: račun br. 25 od 8. siječnja 2018. (list 7 spisa), račun br. 22 od 5. siječnja 2018. (list 8 spisa), preslika računa br. 25 od 8. siječnja 2018. ovjerena pečatom tuženika (list 23 spisa), preslika računa br. 22. od 5. siječnja 28. ovjerena pečatom tuženika (list 24 spisa), preslika rješenja o ovrsi poslovni broj Ovr-4/18 od 4. siječnja 2018. (list 34-38 spisa).

Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/91, 91/92 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, 70/19 dalje: ZPP), tužbeni zahtjev utvrđen je osnovanim u pogledu glavnog potraživanja, dok je isti utvrđen djelomično osnovanim u pogledu troškova ovršnog postupka.

Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 14.675,25 kn temeljem vjerodostojne isprave - računa, a na ime izvršenih pravnih usluga, to jest odvjetničkog zastupanja.

Među strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva.

U odnosu na tuženikov prigovor pasivne legitimacije, odnosno pozivanje na članak 230. Stečajnog zakona, prema kojem je stečajni upravitelj za izdavanje punomoći odvjetniku za zastupanje u upravnom ili sudskom postupku dužan dobiti suglasnost odbora vjerovnika, to jest skupštine vjerovnika ako odbor vjerovnika nije osnovan, pritom navodeći kako je punomoć izdana tužitelju od stečajne upraviteljice tuženika Nade Reljić izdana bez potrebne suglasnosti, slijedom čega se izdavanje takve punomoći ima smatrati nedopuštenim raspolaganjem stečajne upraviteljice, valja reći da navedeni prigovor tuženika nije osnovan.

Tuženik se u svojim navodima ispravno poziva na odredbu članka 230. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15, 104/17, dalje: SZ) o tome da je stečajnom upravitelju za izdavanje punomoći odvjetniku potrebna suglasnost skupštine, to jest odbora vjerovnika, međutim, obveza pribave takve suglasnosti za stečajnog upravitelja ne utječe na treće osobe prema kojima se stečajni upravitelj, kao osoba ovlaštena za zastupanje, obvezao temeljem određenog pravnog odnosa. Naime, tadašnji stečajni upravitelj tuženika Nada Reljić je u trenutku izdavanja punomoći za zastupanje ovdje tužitelju, bila ovlaštena osoba za zastupanje tuženika te kao takva upisana u sudskom registru kod nadležnog suda, slijedom čega ograničenje njezine ovlasti za zastupanje, makar bilo previđeno zakonom, ne može imati utjecaja prema trećem koji nije znao, niti je imao dužnost provjeravati ima li stečajna

upraviteljica sve predviđene suglasnosti potrebne za izdavanje punomoći odvjetniku za zastupanje, u ovom slučaju tužitelju. Nadalje, odredbom članka 41. stavak 1. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, 111/12, 68/13, 110/15, dalje: ZTD) propisano je da ovlast za zastupanje trgovačkog društva po zakonu imaju osobe koje su za pojedini oblik društva određene tim Zakonom, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se osobe koje zastupaju društvo iz stavka 1., kao i ograničenja njihovih ovlasti, ako djeluju prema trećima upisuju u sudski registar. S tim u vezi, odredbama iz članka 88. SZ-a propisano je da stečajni upravitelj ima prava i obveze tijela dužnika pravne osobe te da stečajni upravitelj zastupa društvo dužnika s ovlaštenjima zakonskog zastupnika. Dakle, eventualni propust stečajnog upravitelja da pribavi potrebne suglasnosti skupštine, to jest odbora vjerovnika, za izdavanje punomoći odvjetniku za zastupanje, ne može imati učinak prema trećem, u ovom slučaju tužitelju, iz razloga što navedeno ograničenje ovlasti zastupanja nije upisano u sudski registar te kao takvo ne proizvodi učinak prema trećemu koji s razlogom postupuje u skladu s načelom istinitosti upisa u sudski registar. Okolnost da je tužitelju, kao odvjetniku, od strane tuženika, to jest stečajnog upravitelja tuženika, izdana punomoć za zastupanje, a da prethodno nije ishoda suglasnost skupštine, odnosno odbora vjerovnika, može eventualno biti predmetom postupka radi naknade štete između ovdje tuženika i tadašnje stečajne upraviteljice, a nije od značaja za ovaj postupak. Slijedom toga, nije prihvaćen niti prijedlog tužitelja, postavljen opreza radi, da se tadašnja stečajna upraviteljica tuženika Nada Reljić obavijesti o ovoj parnici s ciljem zasnivanja intervencijskog učinka u odnosu na nju.

Nadalje, ističe se kako tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije nije osnovan niti iz razloga što je tužitelj prilikom podnošenja prijedloga za ovrhu protiv ovršenika - VK Projekt Adria, zastupajući pritom ovdje tuženika, kao ovrhovoditelja, označio sebe kao vjerovnika prema VK Projekt Adria u odnosu na ovršni trošak, a koji je tužitelj ujedno obračunao u računu br. 22. izdanom prema ovdje tuženiku. Navedena okolnost da punomoćnik ovrhovoditelja zatraži isplatu troška ovršnog postupka izravno na svoj broj računa je samo mogućnost i stvar je dogovora između punomoćnika i nalogodavca, pri čemu se ističe i da tuženik nije dokazao da bi ovršenik u tom postupku, društvo - VK Projekt Adria, eventualno postupilo po rješenju o ovrsi javnog bilježnika te trošak tog ovršnog postupka isplatilo izravno ovdje tužitelju, kao punomoćniku tuženika u tom ovršnom postupku.

Uvidom u račun br. 25 od 8. siječnja 2018. sud je utvrdio da je predmetnim računom tužitelj tuženiku obračunao uslugu zastupanja u predmetu naplate novčane tražbine tuženika protiv Ivica Harteka i troškove postupka u predmetu pod poslovnim brojem P-494/2017, u ukupnom iznosu od 6.260,40 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% sveukupno iznosi 7.825,50 kn s datumom dospijeca 16. siječnja 2018.

Iz preslike računa br. 25 od 8. siječnja 2018. proizlazi da je predmetni račun ovjeren pečatom tuženika, potpisan od stečajne upraviteljice tuženika Nade Reljić s napomenom „priznaje se“.

Uvidom u račun br. 22 od 5. siječnja 2018. sud je utvrdio da je predmetnim računom tužitelj tuženiku obračunao uslugu zastupanja u predmetu naplate novčane tražbine tuženika protiv VK Projekt Adria d.o.o.- troškove postupka u predmetu pod poslovnim brojem Ovr-4/2018, u ukupnom iznosu od 5.479,80 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% sveukupno iznosi 6.849,75 kn s datumom dospijeca 13. siječnja 2018.

Iz preslike računa br. 22 od 5. siječnja 2018. proizlazi da je predmetni račun ovjeren pečatom tuženika, potpisan od stečajne upraviteljice tuženika Nade Reljić s napomenom „priznaje se“.

Iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Željke Picukarić, poslovni broj Ovr-4/2018 od 4. siječnja 2018. proizlazi da je navedeno rješenje o ovrsi doneseno na temelju prijedloga za ovrhu ovdje tuženika, zastupanog po punomoćniku, ovdje tužitelju, protiv ovršenika VK

Projekt Adria d.o.o. te da je predmetnim rješenjem o ovrsci naloženo društvu VK Projekt Adria d.o.o. platiti ovdje tuženiku iznos glavnice od 120.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, kao i nastali trošak ovršnog postupka u iznosu od 5.143,50 kn te predvidivi trošak ovršnog postupka u iznosu od 1.706,25 kn, sve s pripadajućim zateznim kamatama. Iz navedenog rješenja o ovrsci također proizlazi da je ovršeniku u tom postupku, društvu VK Projekt Adria d.o.o., naloženo troškove ovršnog postupka koji se odnose na troškove zastupanja odvjetnika u iznosu od 3.162,50 kn, kao i predvidive troškove odvjetnika koji će eventualno nastupiti, u iznosu od 1.581,25 kn isplatiti na račun ovdje tužitelja.

Iz navoda stranaka te materijalnih dokaza koji prileže spisu sud je utvrdio da su se tužitelj i tuženik temeljem izdanih punomoći za zastupanje nalazili u obveznom odnosu, koji po svojoj pravnoj prirodi predstavlja ugovor o nalogu i temeljem kojeg obveznom odnosu je obveza tužitelja, kao nalogoprimca bila, za tuženika, kao nalogodavca, izvršiti određene usluge odvjetničkog zastupanja u postupcima vođenim protiv tuženikovih dužnika. Za izvršene pravne usluge tužitelj je tuženiku izdao dva računa koja je i utužio u ovom postupku. Navedene račune, u kojima su specificirane obavljene usluge zastupanje te njihova visina, stečajna upraviteljica tuženika je ovjerila svojim potpisom i pečatom tuženika dodavši pritom pisanu napomenu „priznanje se“ na svakome od utuženih računa, a koju činjenicu tuženik u ovom postupku nije niti osporavao.

Kako je i prethodno navedeno, tužitelj i tuženik su se nalazili u obveznom odnosu u kojem je obveza tužitelja bila pružiti tuženiku ugovorene pravne usluge, a obveza tuženika je bila za izvršene usluge platiti određenu cijenu, slijedom čega se ovdje upućuje na odredbu čl. 9. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO) kojom je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i odgovara za njezino ispunjenje. S obzirom da iz navoda stranka te materijalnih dokaza u spisu proizlazi da je tužitelj izvršio usluge obračunate u utuženim računima, koje račune je tuženik ujedno priznao i ovjerio pečatom, dok tuženik ničim nije dokazao da je podmirio utuženo potraživanje, ovaj sud je utvrdio da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju iznos koji je utužio u ovom postupku.

Visinu tražbine sud je utvrdio uvidom u utužene račune, pri čemu se također ističe kako su navodi tuženika o tome da je tužitelj računom br. 22 od 5. siječnja 2018., kojim su obračunati troškovi postupka u predmetu radi naplate novčane tražbine Ovr-4/2018 obračunao troškove koji mu ne pripadaju, irelevantni za odluku u ovoj pravnoj stvari, a sve iz razloga što je tuženik izdane račune uredno zaprimio, štoviše po zaprimanju navedenih računa tuženik je iste ovjerio svojim pečatom i potpisom, ne osporivši niti jednu stavku obračunatu predmetnim računom. Iz istog razloga neosnovani su i navodi tuženika da tuženik nije dokazao da je utužena tražbina dospjela na plaćanje te da bi imao pravo na isplatu navedene tražbine nakon poduzete radnje, a ne nakon okončanja postupka.

Na neplaćene novčane obveze tužitelj je pravilno obračunao zatezne kamate od prvog dana nakon njihova dospijeca (čl. 183. st. 1. ZOO-a u vezi čl. 29. st. 1. ZOO-a), a tužitelj osnovano i na utužene iznose glavnice potražuje pripadajuće zatezne kamate prema stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, za odnose koji proizlaze iz trgovačkih ugovora.

S obzirom da je odlučne činjenice mogao utvrditi iz materijalnih dokaza koji prileže spisu, sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja za saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja Ivana Račkog, tadašnje stečajne upraviteljice tuženika Nade Reljić, svjedoka Velimira Švigira, kao i prijedlog tuženika za saslušanjem sadašnjeg zakonskog zastupnika tuženika - stečajnog upravitelja Pavla Mrkonjića. Naime, budući da iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj izvršio ugovorene pravne radnje, koje je potom fakturirao tuženiku i koje je tuženik ovjerio pečatom te priznao po osobi ovlaštenoj za zastupanje, provođenje naprijed navedenih dokaza po ocjeni ovog suda predstavljalo bi nepotrebno odugovlačenje postupka te bi samim time bilo u suprotnosti s dužnosti suda iz članka 10. stavak 1. ZPP-a da postupak provede u

razumnom roku, sa što manje troškova i bez odugovlačenja. Iz istog razloga sud je odbio i dokazni prijedlog tuženika za pribavom podataka od Porezne uprave o tome je li tuženik za utužene račune koristio pravo na odbitak pretporeza, osobito uzevši u obzir kako okolnost da tuženik navedene račune eventualno nije knjižio u svojim poslovnim knjigama ne bi bila od značaja za utvrđivanja odlučne činjenice u ovom postupku, a to je pitanje je li tužitelj izvršio usluge za koje je izdao utužene račune, sve to s obzirom da utuženim računima u kojima su specificirane izvršene usluge tuženik nikad nije prigovario. Naprotiv, iste račune je tuženik zaprimio i pečatirao te potpisao od strane ovlaštene osobe s naznakom „priznaje se“, koju činjenicu tuženik u ovom postupku nije niti osporavao.

Tužitelj je povukao tužbu u dijelu koji se odnosi na potraživanje naknade predvidivog ovršnog troška u iznosu od 1.016,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama, kojoj dispoziciji se tuženik nije protivio, slijedom čega je u tom dijelu ukinut platni nalog i utvrđeno da je tužba povučena te je odlučeno kao u izreci rješenja. (čl. 456. st. 1. u vezi čl. 193. st. 2. ZPP-a).

Kako je tužitelj u cijelosti uspio u parnici u pogledu glavne stvari, pripada mu naknada troškova ovršnog i parničnog postupka (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

Za sastav ovršnog prijedloga tužitelju pripada iznos od 1.250,00 kn (Tbr. 11/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika / Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14, i 107/15, dalje: OT /), a za javnobilježničku nagradu iznos od 500,00 kn (čl. 6. i 8. Pravilnika o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku /Narodne novine, broj: 8/2011., 114/2012., dalje: Pravilnik/), dakle, po osnovi naknade troškova ovršnog postupka tužitelju pripada naknada u ukupnom iznosu od 1.750,00 kn sa zateznim kamatama od donošenja rješenja o ovrsi do isplate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena (čl. 30. st. 3. OZ-a). Odluka o visini zatezne kamate temelji se na čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose obzirom da se radi o troškovima postupka, a ne o trgovačkom ugovoru, slijedom čega je platni nalog ukinut i tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan za previsoku zatraženu zateznu kamatu na nastali ovršni trošak te je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

Sud nije prihvatio tužiteljev zahtjev za naknadu nastalih troškova ovršnog postupka na ime troška slanja poštanskih pošiljki u iznosu od 43,50 kn, jer nastanak tog troška nije ničim dokazan, slijedom čega je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

Na ime troškova parničnog postupka tužitelju je priznat trošak zastupanju po odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14, i 107/15, dalje: OT), i to: trošak sastav podneska od 27. veljače 2019. kojim daje odgovor na prigovor protiv rješenja o ovrsi u iznosu od 1.000,00 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% iznosi ukupno 1.250,00 kn (Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 1. ožujka 2019. u iznosu od 500,00 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% (Tbr. 42. OT) iznosi ukupno 625,00 kn, jer je riječ o ročištu na kojem se raspravljalo samo o procesnim pitanjima i za koje se trošak odmjerava sukladno Tbr. 9. t. 2. OT, a ne sukladno Tbr. 9. t. 1. OT, slijedom čega je tužitelj odbijen s preostalim zatraženim iznosom od 625,00 kn, trošak sastava podneska od 5. studenog 2019. u iznosu od 250,00 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% (Tbr. 42. OT) ukupno iznosi 312,50 kn, jer je riječ o podnesku za koji se trošak odmjerava sukladno Tbr. 8. t. 3. OT, a ne sukladno Tbr. 8. t. 1. OT, slijedom čega je tuženik odbijen s preostalim zatraženim iznosom od 937,50 kn, trošak zastupanja na ročištu održanom 14. studenog 2019. u iznosu od 1.000,00 kn, što uvećano za pripadajući PDV od 25% iznosi ukupno 1.250,00 kn (Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT). Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 500,00 kn sukladno Tbr. 2 st. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“, broj 53/2019, dalje: Tarifa

sudskih pristojbi). Dakle, tužitelju je ukupno priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 3.937,50 kn te je stoga odlučeno kao u točki III. izreke presude.

Tuženiku nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe na prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave u iznosu od 500,00 kn iz razloga što se isti prijedlog podnosi nadležnom javnom bilježniku, slijedom čega za takvu radnju ne postoji obveza plaćanja sudske pristojbe. Dakle, tuženik je odbijen sa zatraženim troškom parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.062,50 kn, slijedom čega je odlučeno kao u točki IV. izreke ove presude.

U Zagrebu 18. prosinca 2019.

Sudac:
Ljiljana Tomić

Nacrt odluke izradio
sudski savjetnik:
Leo Zlodre

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka pisanog otpiravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske. U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka. U sporu male vrijednosti (do 50.000,00 kn) presuda se ne može pobijati žalbom zbog nepotpuno ili pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Odluka se može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točka 1.,2.,4.,5.,6.,8.,9.,10. i 11. Zakona o parničnom postupku i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Dokument je elektronički potpisan:
LJILJANA TOMIĆ

Vrijeme potpisivanja:
18-12-2019
13:36:22

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=TOMIĆ
G=LJILJANA
CN=LJILJANA TOMIĆ